

Sygn. akt VIII U 2080/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r. w Gliwicach

sprawy S. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 listopada 2017 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. B. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od 1 października 2017 roku.

(-) SSO Teresa Kalinka

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 6.02.2018 r. w sprawie VIII U 2080/17

w zakresie znaczników czasowych 00:12:00 – 00:22:25.

x_ (...)_VIII_U_2080_17_54_ (...)_ (...)_ (...)_ (...)_X.mp4

--	--

* * * * * początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:02.494]

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił S. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, ponieważ ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%,

tym samym nie zachodziły przesłanki z artykułu 110a ustawy emerytalnej.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji, poprzez przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, podniósł, że osiągał wyższe zarobki, niż przyjęte do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, dokonał własnych wycień, wniósł o przesłuchanie świadków na okoliczności, jakie były zasady wynagradzania w kopalni przed 1980 rokiem, wniósł również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent, celem wycięnienia najkorzystniejszego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

S. B. urodził się w dniu (...). Od dnia 21 maja 1986 roku przyznano mu prawo do emerytury górniczej, na kopalni pracował do roku 1990.

W październiku 2017 roku złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, załączył druki RP-7 obejmujące zarobki od 1980 roku do 2010 roku. Organ rentowy ustalił, że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wynosi 231,95%, z tym, że do obliczenia tego wskaźnika wzięto wynagrodzenie, jakie ubezpieczony otrzymał po zaprzestaniu pracy w kopalni. Z ustaleń Sądu wynika, że w aktach osobowych ubezpieczonego znajdują się angaże, poczynając od kwietnia 1967 roku, z których wynika, że w kwietniu 1967 roku ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie w wysokości 2.300 złotych, stawka zasadnicza, od lipca 1967 roku stawka zasadnicza wynosiła 2.450 złotych, od lipca 1970 roku stawka zasadnicza wynosiła 3.100 złotych plus premia od wynagrodzenia 2.450 złotych, od stycznia 1971 roku stawka zasadnicza wynosiła 3.200 złotych, od stycznia 1973 roku 3.600 złotych, od lutego

1974 roku 4.300 plus 800 złotych dodatku funkcyjnego, od marca 1976 roku 5.000 złotych plus 1.000 złotych dodatku funkcyjnego, od sierpnia 1976 roku 4.300 złotych plus

1000 złotych dodatku funkcyjnego, od lipca 1977 roku 5.000 plus 1000 złotych dodatku funkcyjnego, od stycznia 1979 roku 5000 plus 1.500 dodatku funkcyjnego i od listopada 1979 roku 5.700 złotych plus 2.000 dodatku funkcyjnego.

Ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru Sąd przyjął wynagrodzenie z 11 lat z okresu od 1980 do 1990 roku i tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 346,71%, tym samym ubezpieczony musiałby wykazać w pozostałych 9 latach średnio po 131,91% wynagrodzenia rocznego, aby skorzystać z dobrodziejstwa artykułu 110a ustawy emerytalno-rentowej. Sąd dokonał hipotetycznego wycięnienia wynagrodzenia, poczynając od roku 1979 i tak w roku 1979 wynagrodzenie wyniosło: 5.000 plus 1.500 złotych razy

10 miesięcy, plus 7.700 złotych razy 2.000, to jest 15.400 złotych, do tego ubezpieczonemu przysługiwał deputat węglowy w wysokości 4.400 złotych i tak ustalone wynagrodzenie dało już 132,66% rocznego wynagrodzenia. W roku 1978 wynagrodzenie wyniosło: 5.000, plus 1.000, plus deputat węglowy, tak ustalone wynagrodzenie wyniosło 130,28%. W roku 1977 wynagrodzenie było w takiej samej wysokości, a stosunek wynagrodzenia do wynagrodzenia rocznego wyniósł 138,52%. W roku 1976 obliczono wysokość wynagrodzenia w ten sposób, że pomnożono 5.100 złotych razy 2 miesiące, 6.000 złotych razy 5 miesięcy, 5.300 złotych razy 5 miesięcy, co dało 66.700 złotych plus deputat węglowy, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 138,40. W 1975 roku wynagrodzenie wyniosło 5.100 złotych razy 12 miesięcy, plus deputat węglowy daje 65.600, co stanowiło 139,71 średniego wynagrodzenia. W roku 1974,

3.600 wynagrodzenie za miesiąc styczeń, plus 5.100 złotych razy 11 miesięcy, plus 4.400 złotych ekwiwalentu za węgiel, co dało 64.100 złotych i stanowiło 167,91 rocznego wynagrodzenia. W roku 1973 wynagrodzenie wyniosło: 3.600 razy 12 miesięcy,

plus 4.400 złotych dało 47.600 złotych, co stanowiło 141,76% rocznego wynagrodzenia. W roku 1972 3.200 razy 12 miesięcy, plus 4.400 złotych daje 42.800, co stanowiło 142,15% i w roku 1971 wynagrodzenie wyniosło 42.800 złotych, co stanowiło 151,25%. Łącznie dało to 1.278,68% średniego rocznego wynagrodzenia, co wystarczyło do przeliczenia emerytury, z tym że należy zaznaczyć, że ubezpieczonemu do wynagrodzenia przysługiwała jeszcze Karta Górnika, która od 1 stycznia 1973 roku wynosiła 25% płacy zasadniczej i gdyby dodać to wynagrodzenie z Karty Górnika, to wskaźnik wysokości podstawy wymiaru byłby znacznie wyższy, niż wymagany w artykule 110a ustawy emerytalno-rentowej. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego oraz akt osobowych ubezpieczonego, w aktach osobowych znajduje się szereg dokumentów wskazujących na stawki zaszeregowania ubezpieczonego. Tym dowodom dał wiarę, pominął dowód z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent uznając ten dowód za zbędny do rozstrzygnięcia sprawy i pominął również dowód z przesłuchania świadków z tych samych przyczyn.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie. W myśl artykułu 110a ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w artykule 15, z uwzględnieniem artykułu 110 ustęp 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w artykule 15 ustęp 5 jest wyższy niż 250%. W niniejszej sprawie sporne pozostawało jedynie, czy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%. Bezsporne było to, że ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury pracował i przyjmując do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru Sąd przyjął wynagrodzenie również z lat 1986, 1987, 1988, 1989 i 1990, które to lata były latami po przyznaniu prawa do emerytury. Z wyliczeń Sądu wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony wyłącznie o stawki wynagrodzenia zasadniczego, plus deputat węglowy pozwalały na ustalenie, że ten wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy, niż 250%, w związku z tym zaskarżoną decyzję zmieniono, przyznając prawo do przeliczenia od miesiąca, w którym został złożony miesiąc, przepraszam, wniosek, to jest od października 2017 roku.

Wyrok wydano na podstawie artykułu 477(14) paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego.
[K. części 00:10:24.754]

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 22 lutego 2018r.

(-) SSO Teresa Kalinka